

աղքատ անտերունջ ծերերը վերջի օրերին խեղճութեամբ ու կարօտութեամբ ջանքընելու համար ծերանոցներ շինել տուաւ : ՔԱՀԱՆԱՅՔ ՔԱՌՈՋՈՒԹԵԱՆ (փրկբր տը լա միսիօն) անուամբ միաբանութիւն մի զու հաստատեց, որոյ պարտքն էր գեղացւոց ուսմունք սովորեցնել, եւ կղերիկոսարաններու մէջ ժողովրդեան ընտիր քահանաներ պատրաստել. ասոնք են Ղազարոսեանք կամ Ղազարեանք (Ղազարիսք) ըստւած կրօնաւորներն որ հիմա Արեւելք եւս շատ տարածուած են, եւ փափաքելի է որ իրենց վրայ եղած ամբաստանութիւնները՝ իբրեւ հետեւողաց ճիգովիք քարոզիչներու՝ անհիմն ըլլային : Երկու հարիւր տարիիջափ է որ մեռաւ Վինկենտիոս, բայց իր բարեգործութեանց յիշատակաւր անմահ մնաց անունը, եւ ամենուն սիրելի ու յարգելի : Երանի իրեն որ իր օրինակին բազմաթիւ նախանձաւոր հետեւողներ գտնուեր են իր ազգին մէջ եւ տակաւին կրգըտնուին :

(Շարայարութիւնն յառաջիկայս :)

ՎԱՐԴՆ ԵՒ ԴԵՂԱԳՈՐԾ.

Գարնան աղուոր մէկ օրով
Դեղագործին մէկն իր պարտեզն իջնելով՝
Հոսկեց մէկ խոտ մը կորգեր
Հոնկէ տերեւ մը կըտրեր,
Ու մախաղին մէջ կըշարեր կարգ ըստ կարգ.
Իրեն համար չէր չոր արմատն ալ անարգ :
Վարդին ալ մօտ որ հասաւ
Աղուոր բացուեր էր տեսաւ .
Ծիլ ծիլ կարմիր տերեւներ
Յօղապաճոյճ տարածեր,
Օրիորդի պէս բընբուշ
Նագեր նոտովն իւր անուշ :
Երբ դանակին շողիւնը խեղճ վարդ տեսաւ
Գլուխը կըբեց, ան ըսաւ,
« Ի՛մ ալ վախճանըս հասաւ... »
Խնայէ, պարոն, խնայէ գիս
Գըրն ծաղիկ հասակիս » :
Ու մարգարտե արտասուներ
Տերեւներէն կըբափեր :
« Մի՛, մի՛ տըրտմիր, ո՛վ գեղաշուք, ազնիւ վարդ,
Պատասխանեց իրեն մարդ .

Այս է բարեաց ճակատագիր չըգիտէս .
Ամեն լաւ բան քեզի պէս
Ուրիշներուն աղեկութեանն է համար .
Թէ որ քու կեանք չէ երկար
Բայց ուրիշին օգտին համար որ զոհես՝
Երկարագոյն զայն կընես .
Մեկուն աջքին դեղ կըլլաս,
Միւսում անոյշ իւղովըդ սիրտ կըբանաս .
Տերեւներովդ ալ փափկիկ
Կըլլաս դու դեղ ու քաղցրահամ ուտելիք : »
Վարդին բախտէն սովբեցեր
Ով որ ազգին կամ ընկերաց օգուտ կընէր .
Զճճ ըլլալու ծըներ էր ...
Բայց ո՛վ չուգէր բողոք վարդին պէս անուշ
Անուն մը հոս ու յիշատակ քաղցրայուշ :

Աստուած մարդու սիրտը ստեղծած ատեն
մէջը նախ բարութիւնը դրեր է իբրեւ սեպհական
կնիք իւր աստուածային բնութեանը, եւ իբրեւ
նշան բարերար աշոյն յորմէ ելանք :

ՊՈՍԻԻԷ.

ԾԱՂԻԿ ԵՒ ԱՄՊ.

« Սակաւիկ մի ջուր տուր ինձ, ամպ գեղեցիկ .
« Ծարաւի եմ, ասեր տըծոյնըն ծաղիկ
« Յերագընքաց ամպն անցաւոր ընդ երէր,
« Որ հեզ ծաղիկն ունկըն բանից ոջ դընէր .
« Սակաւիկ մի ջրիկ ինձ տուր, ամպըդ վես,
« Զի՛ ե քե կեանս ինձ յանցանելըդ բաշխես,
« Եւ բազմօրեայ իսկ ոջ ունիմ ես կենցաղ .
« Հնապա ի գլուխ իմ հեղ ի ջրոյդ խուն ինձ շաղ,
« Ապա գմբրիկդ անեղասաստ տար ի բաց
« Եւ ըզշանքիս, ուր լըղիցէ զբեզ Աստուած ... »
Այլ կարճեցաւ ընդ երեկոյս ծաղիկն վիշտ.
Կայտառն այգուն բաժակ չէառ. ջրոյ շիք :
Մի՛, ընչաւետք, անագորոյն
Նըմանիցէր գոռոզ ամպոյն,
Տուր, տուր որում ըզմէռն առ. ձեզ կարկառէ .
Յերկինս մըտից ողորմութիւն պատճառ է :

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ԳԱԼՍՏԵԱՆ

Աշակ. հայկազեան ազգային Վարժարանին :